

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

SERÜVEN PEŞİNDE

KIZIL EJDER

Psikolog Tuncel ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesini bitirdi. Ardından girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji (tezli), Tıbbi Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesinden Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında Altınköprü Yayınevi'ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayınlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayınlanmış altmış aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra, çocuk eğitimi ve edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu İlgi Yayıncılık ve Güçlü Yayıncılık bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl Ders Kitapları Anonim Şirketi'nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yazarlık yaşamını hâlen; psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarında Hayat ve Çilek Yayınları'nda sürdürmektedir. Yazarın adı geçen yayın markalarımızdan edinebileceğiniz eserleri şunlardır:

Genç Hayat Yayınları

Serüven Peşinde Serisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirkisi
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Korku Tüneli Serisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Tehlikeler Evi
- Korkunç Palyaçolar
- Yasak Gezegen

Macera Geçidi Serisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümculik Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış
- Robotlar Cehennemi

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Masallar Dünyasında
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevre Masalları (10 Kitap)

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

SERÜVEN PEŞİNDE DİZİSİ

1. BATIK KENT'E YOLCULUK
2. ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ
3. BİZANS'IN GİZLİ HAZİNESİ
4. UZAYIN TUTSAKLARI
5. HAYALET GEMİ
6. KIZIL EJDER
7. YEDİ BELÂ ÇETESİ
8. KORKUNÇ TUZAK
9. EFSANELER GEZEĞENİ
10. KATİL KİM?
11. İSTANBUL'DA TEHLİKE
12. PİRÎ REİS'İN HAZİNELERİ
13. KAYIP PRENS
14. BÜYÜK SOYGUN
15. ÇİN SEDDİ'NİN ÖTESİNDE
16. OYUN İÇİNDE OYUN
17. ALTIN MASKE
18. KORKU SİRKİ
19. UZAYDAKİ DÜŞMAN
20. DENİZ KURDU
21. KÂHİN
22. TEHLİKELER GEZEĞENİ
23. KÂBUS ŞATOSU
24. GÜNLÜKTEKİ SIR

www.seruvenpesinde.com

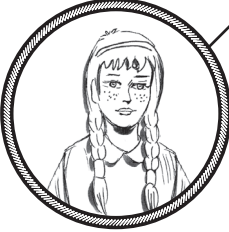
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

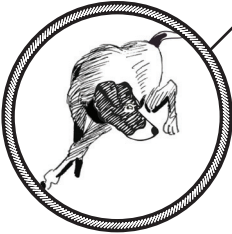
Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmektedir, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüye gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Oğluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yüreklendirdiği için...

BEKLENMEDİK BİR TAŞINMA

İşte, bir yaz tatili daha sona ermişti. Arabaları, Yeşilköy'deki dededen kalma köşklarinin bahçesine girip durunca, aşağıya ilk o indi. Hiçbir şey değişmemişti. Yan komşuları, her sabah yaptığı gibi, elinde makasıyla gül topluyordu. Ufaklık, "Merhaba Ali amca! Nasılsınız?" dedi. "Biz geldik!"

- İyi ama... Nasıl olur?

Yaşlı adamın o şaşkın, o gördüğüne inanamıyormuş hâli biraz tuhafına gitti. Fakat fazla önemsemedi. Yazlıktan daha geç döneceklerini düşünüyor olabilirdi. Belki de güllerinden birinin başına beklenmedik bir şey gelmişti. Veya herhangi başka bir şey...

Hemen arabanın arkasına dolandı. Arka kapıyı açtı. Yol boyunca huysuzlanıp duran Minik'le Geveze'yi dışarıya çıkardı. Sonra da bavullardan birini tutup aşağıya indirdi. Zaten o sırada annesi, babası, ağabeyi yanına gelmişti. Her biri birer bavul çıkartıp bagajı boşaltmaya girişti. Bir yandan da ayrı ayrı komşularının hatırlarını soruyorlardı.

- Nasılsınız Ali Bey?

- Sizi çok iyi gördük. Bu yaz size yaramış.

- Bahçeniz de, gülleriniz de her zaman olduğu gibi yine çok güzel görünüyorlar.

Ali Bey'se, şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. "Fakat anlayamıyorum!" diyordu. "Siz daha geçen hafta buradan taşınmadınız mı? Niçin böyle bavullarla çıkıp da geri geldiniz? Yoksa, hani o yılların alışkanlığıyla unuttunuz da, yanlışlıkla mı yine eski evinize döndünüz?"

Bu söz üzerine, herkes elindeki bavulla kalakaldı. Babası, Ali Bey'den daha az şaşırılmamıştı. "Taşınmak mı?" dedi Ali Bey'e. "Geçen hafta mı? Fakat niçin? Nereye? Hani yaz başında Tekirdağ'a, yazlığa gitmiştik ya! Şimdi de evimize döndük işte! Bunun dışında, hiçbir yere taşınmadık biz. Taşınmış olsak, biz bilmez miyiz?"

Fakat Ali Bey anlamamakta diretiyordu. "Hiç olur mu öyle şey?" diyordu. "Daha geçen pazar, o ünlü taşımacılık şirketinin kamyonu, gelip dayandı ya kapınıza. Tüm eşyalarınızı derleyip toplayıp gitti. Hani kendinize Ataköy' de, öyle onarma derdi falan olmayan yepyeni bir villa almışsınız ya. Hatta burasını da satacakmışsınız. Bu konuda yardımcı olalım diye bize haber bile yollamışsınız."

Kıymet Hanım, "Siz şimdi, birileri bütün eşyalarımızı taşıyıp götürdü mü diyorsunuz? Eğer dediğiniz doğruysa, o zaman biz soyulduk komşum! Aman Allah'ım! Soyulduk o zaman biz! Fakat şimdi böyle hiçbir şaysız ne yaparız? Nasıl yaşarız?" diye çığlığı basmaz mı?

Ufaklık daha o anda, bir ok gibi eve doğru atıldı. Bu onun için bulunmaz bir serüven fırsatıydı. Hırsızları bulacak, tüm eşyaları geri alacaktı. Ancak babası, oğlunun amacını hemen anlamıştı. Arkasından, "Hayır Ufaklık!" diye bağırdı. Polis gelip araştırmasını bitirene kadar eve girilmeyecek. Hiç bir yere, hiçbir şeye el sürülmeyecek. Kapının tokmağına bile... Beni iyice anladın değil mi? Kanıtlara dokunursak onların işlerini güçleştiririz. Ben şimdi karakola gidiyorum. Polisleri alıp birazdan döneceğim."

Ufaklık, elinden oyuncağı alınmış küçük bir çocuk gibi küstü. Onların yanından ayrılarak, bahçede oynaşp duran

Geveze'yle Minik'in yanına gitti. Çimenlerin üzerine çöküp otururken, "Bunlar bana hiç güvenmiyorlar Geveze!" dedi. "Bu konularda benim ne kadar yetenekli olduğumu bilmiyorlar. Ama yakında bunu herkese kanıtlayacağım. Hırsızları bulup eşyalarımızı geri getirince, bana güvenmedikleri için hepsi utanacak."

Fakat birden Minik'le Geveze'nin, çimenlerin üzerinde alt alta, üst üste boğuşması ilgisini çekti. "Siz ne yapıyorsunuz bakayım orada öyle?" diye seslendi. Yaramazlar, otların arasında buldukları bir şeyi, biri diğerinden önce kapabilmek için adeta savaşıyorlardı. Ufaklık, önce aralarına girip onları birbirlerinden ayırdı. Sonra da uzanıp yerdeki o paylaşılamayan küçük, yuvarlak şeyi aldı. Bu, yuvarlanarak top biçimine getirilmiş bir kâğıt parçasıydı.

Bahçenin bulundukları köşesi, sokaktan oldukça uzaktı. Yani onu, evin önünden geçen birisi oraya atamazdı. O zaman... O zaman onu oraya atan, bahçeye giren birisi olmalıydı. Köşke üç aydır kimse gelip gitmediğine göre, geriye tek bir olasılık kalmaktaydı. "Bu, hırsıza ait olmalı!" dedi yüreği heyecanla çarparak. Elindeki, kendisini hırsızlara ulaştırabilecek önemli bir ipucu olmalıydı.

Yırtmamaya özen göstererek onu dikkatle açtı. Bu; üzeri işaretli, damgalı bir kupondu. Damganın üzerinde, güçlüklerle de olsa, "Ataköy Ganyan Bayii" yazısı okunuyordu. Anlaşılan elindeki, üzerine büyük para yatırılmış bir at yarışı kuponuydu. Fakat son yarış kaybedildiği için, oynayan bir servetten olmuştu. Üzerindeki tarih, soygunun yapıldığı son pazar gününü gösteriyordu. Ufaklık, "Anlaşılan bizim soyguncu, tam bir kumar tutkunu." dedi. "Böyle büyük paralar kaybedebildiğine göre, soyguncu olmasına şaşmamalı."

Tam bu sırada, babası birkaç polisle çıkıp geldi. Ufaklık, elindeki kuponla yerinden fırladığı gibi kapıda bitiverdi. "Bakın bayım, ben diyorum ki..." diye söze başladı bahçeye giren polislerin karşısına dikilerek, "Hırsızlığı yapan..."

Polislerden öndeki, "Zamanımız çok sınırlı oğlum!" diyerek onun sözünü kesti. "Buradaki işimizi bitirip hemen başka bir soygun olayını incelemeye gitmek zorundayız. Şimdi seninle ilgilenemeyeceğimiz için bağışla bizi. Belki tekrar uğradığımızda dinleriz düşüncelerini."

Ufaklık, eve doğru gitmekte olan polislerin arkasından bakarak, "Siz bilirsiniz!" diye söylendi. Bu olayı çözünce, nasılsa ister istemez dinleyeceksiniz beni."

Ali amcalardan kendilerine, bahçe masası ve iskemleler geçiriliyordu. Ufaklık da koşup onlara yardımcı oldu. Bir tabak dolusu kurabiye, semaver ve bardaklar masada yerlerini buldu. Az sonra hep birlikte oturmuş, konuşup dertleşiyorlardı. Sevim teyze, "Ah ne bilirdim, cancağızım!" diyordu. "Ali içeriye gelip de, 'Senin Kıymetler taşıyor galiba! Kamyon kapıda.' deyince vallahi kulaklarıma inanmadım. Cama çıkıp baktım ki ne göreyim? Koskoca bir tır kapıda durmuyor mu? Ah, aşk olsun komşuma dedim. Böyle birden, bir haber bile vermeden taşınılır mı?"

O sırada polisler, içerdeki işlerini bitirip dışarıya çıkmışlardı. İşlerinden biri söze karıştı. "Peki, hiç mi kuşkulamadınız hanımefendi?" dedi. "Koskoca bir köşk, olduğu gibi boşaltılmış götürülüyor. Bu insanlar kim, komşularım nerede, bir sorup öğreneyim denmez mi?"

Sevim Hanım utancından kızardı. "Demez olur muyuz a evlâdım!" diye karşı çıktı. "Bizim Ali, hemen aşağıya indi. Taşıyıcıların başındaki genci kenara çekti. 'Bunlar bizim kırk yıllık komşularımız. Böyle birden bire nereye gidiyorlar? Hem kendileri nerede? dedi. Söylesene Ali! Öyle değil mi?"

Ali Bey de, "Evet!" diyerek eşini destekledi. "Biraz külhanbeyi tavırlı, karayağz bir gençti. Elinde tuttuğu içi tükenmez kalemle doldurulmuş bir çizelgeyi göstererek, 'Şimdi, amca!' dedi. "Burası, Profesör Aydın Başarır'ın köşkü değil mi? Kapıdaki isim ve adres tutuyor. E... Verilen

anahtarlar da kapıya uyuyor. Bana burayı boşaltıp, işte şu aşağıdaki adrese götürmemi söylediler. Adam, yıllardır bu eski köşkü onarmaktan bıkmış. Kendine yeni bir villa almış. O da zaten bizi yeni evinde bekliyor. Yerimiz var. İstiyorsan buyur gel, birlikte gidelim.' Artık, bu kadar sözden sonra ben ne söyleyebilirdim. Kolay gelsin deyip, evime girdim."

Polislerden ikincisi, "Bu çok tipik bir dolandırıcı - hırsız örneği. Kanmasaydınız şaşardım zaten." dedi. "Bunlar önceden, soyacakları eve gizlice geliyorlar. Ev sahibi kimdir, nedir; hakkında ön bilgi topluyorlar. Evin kilidini açıp bir de yedek anahtar yaptırıyorlar. İşte ancak ondan sonra evi soymaya geliyorlar. Hatta bir keresinde..."

Üçüncü polis, "Burada gereğinden çok oyalandık Remzi!" diyerek arkadaşının sözünü kesti. "Bildiğin gibi, bizi diğer olay yerinden bekliyorlar. Bu gidişle çok geç kalacağız. Haydi! Bir an önce çıkalım da yola koyulalım."

Birinci polis, "Biz zaten evde gereken incelemeleri ve belirlemeleri yaptık. Parmak izlerini de aldık." dedi. Sonra Ali Bey'e dönerek, "Pazartesi günü, siz de Aydın Bey'le birlikte karakola gelin lütfen." diye ekledi. "Hırsızları yakından gören görgü tanığı olarak, belki resimlerden zanlıyı tanırırsınız. O zaman işimiz çok daha kolaylaşır."

Aydın Bey, polis memurlarını kapıdan yolcu edip masaya dönünce, "Haydi çocuklar! Biz de artık kalkalım." dedi. "Bu durumda evimizde kalamayız. Gerçi köşk de, eşyalar da sigortalıydı, ama durumun ne zaman açıklık kazanacağı belli olmaz. O güne kadar, bir otele yerleşip bekleyeceğiz."

Ali Bey'le Sevim Hanım bu sözleri duyar duymaz, "Ayol, ne zamandan beri komşu evi, komşuya el evi oldu?" diye aynı anda ayağa kalktılar. "Düzeninizi yeniden kurana kadar, sizi bir yere bırakmayız. Evimiz, bundan sonra sizin de eviniz." deyip onları apar topar aldılar, evlerine soktular.

Doğrusu ya, Ufaklık, bundan daha iyisini dileyemezdi. Daha o andan itibaren Ali Bey'in gölgesi kesildi. Evde, bahçede peşinden ayrılmıyor, nereye giderse onu izliyordu. Soruyor, soruyor, sürekli soruyordu. Ali Bey de, soygunun en önemli tanığı olmanın keyfiyle bütün soruları tüm içtenliği ve iyi niyetiyle yanıtlıyordu.

- Ali amca, konuştuğunuz adam size adı veya kendisiyle ilgili herhangi bir şey söyledi mi?

- Yo, hayır! Adını söylemedi. Ama bir ara, bu yakınlarda bir ganyan bayii olup olmadığını sordu.

- Adamın tanınmasını kolaylaştıracak belirgin bir özelliği dikkatinizi çekti mi?

- Esmer, uzun boylu, yakışıklı denilebilecek gençten biriydi. Fakat sanki izlenmekten korkuyormuş gibi, dönüp dönüp arkasına bakıyordu.

- Peki, adamın eşyalarımızı götüreceğini söylediği yeni adresimiz neydi, bunu anımsayabildiniz mi?

- Adam, adresi gösterirken özellikle dikkat edip okudum. Ataköy Sekizinci Kısım'daydı; bunu çok iyi anımsıyorum. Cadde adı, Barış Manço'ydu. Onu kesin biliyorum. Ve numarası 13'tü; hatta uğursuzdur diye düşünmüştüm."

- Eşyalarımızı götüren şu taşımacılık şirketi... Kamyonun üzerinde, adı, adresi, telefonu yazılıydı değil mi?

- Elbette! En üste, kanatlarını açmış koskocaman bir kartal resmi koymuşlardı. Altındaysa, büyük harflerle Kartal Taşımacılık yazısı vardı. Telefon numaralarını da okumuştum, ama hiçbirini aklımda kalmadı.

Ali Bey bu son soruyu yanıtlarken, bahçedelerdi. Adamcağız hortumu açmış, büyük bir keyifle çiçeklerini sulamaya girişmişti. Ufaklık da, tam kafasındaki yeni soruyu ona sormaya hazırlanıyordu ki, garajdan gelen o isyan dolu çıkışlıkla ırkıldı. "Yo, hayır! Bu olamaz!.."

Babası az önce yanlarından geçmiş, daha önce fark edemediği yeni bir şeyler bulurum umuduyla evi dolaşmaya gitmişti. O, öyle olur olmaz şeylere tepki veren biri değildi. Böyle bağırdığına göre, demek ki sorun önemliydi.

Ufaklık bir sıçrayışta bahçe çitini aştı. Koşarak evlerinin arkasındaki garaja ulaştı. Burası yıllardan beri, babasının tatil günlerinin neredeyse çoğunu geçirdiği, onun özel araştırma - geliştirme merkeziydi. Burada, en büyük düşlerinden birini, 'Kızıl Ejder'i gerçekleştirmişti. Ufaklık yıllardan beri, onun bütün bu çalışmalarının en yakın izleyicisiydi.

Garajın kapısı ardına kadar açık bırakılmıştı. Babası, boş garajın içinde diz çökmüş, adeta üzüntüden yıkılıp kalmıştı. "Bir yandan elindeki cep telefonunun ekranına bakıyor, bir yandan da, "Olamaz!" diye tekrarlayıp duruyordu. "Bu olamaz! Aramalarımın hiçbirine yanıt alamıyorum. Onu, telefon sinyallerinin ulaşamadığı bir yere kapatmışlar."

Ufaklık, hemen koşup babasına sarıldı. "Kızıl Ejder nerede baba?" dedi. "Baba, Kızıl Ejder'i de mi çalmışlar? Fakat onu çalıştırmayı ve kullanmayı nasıl başarmışlar?"

Aydın Bey oğluna sarılırken, "Hayır Ufaklık!" dedi. "Kızıl Ejder'i, biz izin vermedikçe ikimizden başka hiç kimse kullanamaz. Hatta kapısını açıp içine bile oturamaz. Bu yüzden, sanırım onu buradan bir çekiciyle taşıyıp götürmüşler."

Bu yanıt Ufaklık'ı rahatlatmamıştı. "Fakat baba!" diye karşı çıktı. "Kullanamayacak olduktan sonra onu kim, ne yapacak? Hiç kimse, bir hırsız bile, yararlanamayacağı bir şey için bu kadar çaba harcamaz ki!"

Babası çaresizlikle başını önüne eğdi. "Fakat biliyorsun ki oğlum..." dedi. "Kızıl Ejder'in aküleri boşalınca, yabancılara ve onaylamadığı kullanıcılara karşı koyma özelliğini yitirir. İşte o zaman bu teknolojiyi iyi bilen biri, onu kendi isteklerine uygun olarak yeniden programlayıp çalıştırabilir. Sonra da kendi arabasıymış gibi kullanabilir."

Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş)'tu. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahip bir Porche 911... O, babasına ait pek çok anıyı yaşatan bu eski arabayı yıllarca garajında korumayı sürdürdü. Bütün bu süre içinde ona, çağının çok ilerisinde pek çok yeni teknolojik özellik kazandırmayı da bildi. Ancak, dış görünüşünü hiç mi hiç değiştirmede.

Kızıl Ejder, -Babası arabasına böyle derdi.- Eskiden yüz kilometreye 5.7 saniyede çıkarken, artık aynı hıza, 3.7 saniyede ulaşabiliyor, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabiliyordu. Üstelik benzin yerine, haftada yalnızca beş saatlik bir dolum sürecine gereksinme duyan güneş enerjili akülerle çalışıyordu. Fakat onun en büyük özelliği, istendiğinde sürücüyü gereksinme duymadan, yine "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesiydi. Bu robot, Aydın Bey'in ve Ufaklık'ın ses frekanslarını tanıyor, onların dışında hiç kimsenin komutlarını yerine getirmiyordu.

Babası, cep telefonu ile son bir kez daha Kızıl Ejder'e ulaşmaya çalıştı. Bir ulaşsa, vereceği komutla onu bulunduğu yerden çıkartıp garaja getirtmesi kolaydı. Ama herhâlde onu kaçıranlar da bunun farkındaydı. İşte bu yüzden Kızıl Ejder'i, telefonla ulaşılamayacak bir yere kapatmış olmalıydı.

Aydın Bey, "Yok!" dedi çaresizlikle. "Yok! Kızıl Ejder'e bir türlü ulaşamıyorum. Burada boşu boşuna durup zaman yitireceğime, bari karakola gidip arabanın da çalındığını polislere bildireyim. Belki onlar bir şeyler yaparlar."

Ufaklık, babasını kaygıyla izledi. Omuzları çökmüş, başı önüne düşmüştü. Onu hiç bu kadar ylgın ve umutsuz görmemişti. "Bir şeyler yapmalıyım." dedi kendi kendine. Bir an önce bir şeyler yapmalıyım. Yoksa babam, en değer verdiği şeylerden birini, anılarını yitirecek. Ve bundan sonra kendini hep biraz eksik hissedecek. Bu duyguların kazandırdığı kararlılıkla eve doğru yürüyüp içeriye girdi.